

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2010. január 19.*

A T-355/04. és T-446/04. sz. egyesített ügyekben,

a **Co-Frutta Soc. coop.** (székhelye: Padova [Olaszország], képviselik: W. Viscardini és G. Donà ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselek kezdetben: L. Visaggio és P. Aalto, később: P. Aalto és L. Prete, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: olasz.

a T-355/04. sz. ügyben a Bizottság 2004. április 28-i azon határozatának megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, amely elutasította a Közösségben banánimportra regisztrált piaci szereplőkre vonatkozó adatokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó első kérelmet, és a hozzáférésre vonatkozó megerősítő kérelmet hallgatólagosan elutasító bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, valamint a T-446/04. sz. ügyben az említett adatokhoz való hozzáférést kifejezetten elutasító 2004. augusztus 10-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe és S. Soldevila Fragoso (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. december 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1. *A dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályozás*

¹ Az EK 255. cikk (1) bekezdése értelmében:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz hozzáférni a (2) és (3) bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.”

² Ezeket az elveket és feltételeket az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) állapítja meg.

- 3 Az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.”

- 4 Az 1049/2001 rendeletnek a hozzáférési jog alóli kivételekre vonatkozó 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

- természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is,

[...]

kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[...]

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, illetve nem tehető közzé [helyesen: hozzáférhetővé tehető, illetve nem tehető hozzáférhetővé].

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: ne tegye hozzáférhetővé].

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetőek [helyesen: hozzáférhetővé tehető].

(7) Az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók. A magánszférára vagy a kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivételek hatálya alá eső dokumentumok és a minősített dokumentumok esetében a kivételek szükség esetén ezen időtartam elteltét követően is alkalmazhatók.”

5 Az 1049/2001 rendeletnek az első kérelmek feldolgozására vonatkozó 7. cikke a következőket írja elő:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. A kérelmezőnek átvételi elismervényt kell küldeni. Az intézmény a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet, továbbá tájékoztatja a kérelmezőt arról a jogáról, hogy e cikk (2) bekezdésének megfelelően megerősítő kérelmet nyújthat be.

(2) Teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező az intézmény válaszánaak átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be, amelyben az intézményt álláspontja felülvizsgálatára kéri.

(3) Kivételes esetekben, például amikor a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagyszámú dokumentumra vonatkozik, az (1) bekezdésben előírt határidő 15 munkanappal meghosszabbítható, feltéve, hogy a kérelmezőt erről előzetesen értesítették, mely értesítés részletes indoklást tartalmaz.”

6 Az 1049/2001 rendeletnek a megerősítő kérelmek feldolgozására vonatkozó 8. cikke a következőket mondja ki:

„(1) A megerősítő kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. Az intézmény az ilyen kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet. Teljes vagy részleges elutasítás esetében az intézmény tájékoztatja a kérelmezőt a rendelkezésre álló jogorvoslatokról, nevezetesen arról, hogy bírósági eljárást indíthat az intézménnyel szemben, illetve panasszal fordulhat az ombudsmanhoz az [EK 230. cikkben], illetve [az EK 195. cikkben] megállapított feltételek szerint.

(2) Kivételes esetekben, például amikor a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagyszámú dokumentumra vonatkozik, az (1) bekezdésben előírt határidő 15 munkanappal meghosszabbítható, feltéve, hogy a kérelmezőt erről előzetesen értesítették, mely értesítés részletes indoklást tartalmaz.

(3) Elutasító válasznak minősül, ha az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, amely arra jogosítja a kérelmezőt, hogy bírósági eljárást indítson az intézménnyel

szemben, illetve panasszal forduljon az ombudsmanhoz az EK-Szerződés vonatkozó rendelkezései alapján.”

- 7 Az 1049/2001 rendelet alapján az Európai Bizottság elfogadta az eljárási szabályzatának módosításáról szóló, 2001. december 5-i 2001/937/EK, ESZAK, Euratom határozatot (HL L 345., 94. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 408. o.), amelynek melléklete a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó, lényegében az 1049/2001 rendelet rendelkezéseit megismétlő rendelkezéseket tartalmaz.

2. *A banánimportra vonatkozó közösségi szabályozás*

- 8 A banánpiac közös szervezéséről szóló, 1993. február 13-i 404/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 47., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 388. o.) 1993. július 1-jétől a harmadik országokból származó importra vonatkozóan közös rendszert állított fel.
- 9 Az említett rendszer keretében, amelyet 1999. január 1-jétől a 404/93 rendeletnek a Közösségbe történő banánimportra vonatkozó rendelkezések tekintetében történő alkalmazásának részletes szabályairól szóló, 1998. október 28-i 2362/98/EK bizottsági rendelet (HL L 293., 32. o.) hajtott végre, az illetékes tagállami hatóságok minden évben kötelesek közölni a Bizottsággal az általuk regisztrált piaci szereplők listáját, valamint a referenciaidőszakban általuk forgalomba hozott mennyiségekre, a piaci szereplők által az adott évre benyújtott kérelmekben szereplő mennyiségre és a ténylegesen forgalomba hozott mennyiségekre vonatkozó adatokat, továbbá a felhasznált behozatali engedély sorszámát (lásd különösen a Közösségbe történő banánimportra vonatkozó rendelkezések alkalmazása részletes szabályainak meghatározásáról szóló, 1993. június 10-i 1442/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 142., 6. o.) 4. cikkét és a 2362/98 rendelet 6. cikkének (2) bekezdését és 28. cikkének (2) bekezdését), valamint az elsősorban a behozatali engedélyekre vonatkozó egyes negyedéves statisztikai és gazdasági információkat (lásd különösen az 1442/93 rendelet 21. cikkét és a 2362/98 rendelet 27. cikkét).

- 10 Minden hagyományos piaci szereplőnek hozzáférése van a vámkontingenshez a meghatározott időszak alatt lebonyolított importok alapján az illetékes tagállami hatóságok által kiszámolt egyedi referenciamennyiség mértékéig. A kérdéses listák megküldése lehetővé teszi a Bizottság számára azt, hogy ellenőrizze az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére álló adatokat, és szükség esetén közölje a listákat más tagállamokkal a piaci szereplők visszaélésszerű nyilatkozatainak felderítése vagy elhárítása érdekében. A megküldött adatok alapján a Bizottság a megfelelő esetben egy korrekciós együtthatót állapít meg, amelyet a tagállamoknak az 1442/93 rendelet 4. cikke és a 2362/98 rendelet 6. és 28. cikke alapján alkalmazniuk kell a piaci szereplők referenciamennyiségeire.

A jogvita előzményei

- 11 A felperes Co-Frutta Soc. coop. banánérleléssel foglalkozó olasz társaság. Az olasz sajtón keresztül értesült arról, hogy 1998. március és 2000. június között csalárd módon, hamis behozatali engedélyek alapján, alacsonyabb vámtarifával banánt importáltak az Európai Közösség területére.
- 12 A felperest saját megítélése szerint sértette az említett import, mivel a pótlólagos mennyiségek közösségi piaci forgalomba hozatala súlyos ártorzulást eredményezett, ami a vámkontingens túllépésével járt, és úgy véli, hogy az elszenvedett sérelem még nagyobb lenne, ha kiderülne, hogy az importot nem hamis engedélyekkel, hanem hamis vagy téves referenciamennyiségek alapján szabályszerűen kiadott engedélyekkel bonyolították le, ami a referenciamennyiség csökkenését eredményezte nála.
- 13 Az Elsőfokú Bíróság a T-47/01. sz., Co-Frutta kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletében [EBHT 2003., I-4441. o.] (a továbbiakban: Co-Frutta I.-ítélet) elutasította a felperes által a Bizottság azon első határozatával szemben benyújtott keresetet, amely részben megtagadta vele szemben a közösségi banánimportrendszerre vonatkozó egyes dokumentumokhoz való hozzáférést.

- 14 A felperes a Bizottság Mezőgazdasági Főigazgatóságához címzett, 2004. január 20-án elküldött és 2004. január 21-én beérkezett levelében hozzáférést kért az 1998-ban, 1999-ben és 2000-ben regisztrált hagyományos piaci szereplők listájához, és az alábbi adatok közzétételét kérte:
- a) az 1994–1996-os időszakban az egyes piaci szereplők által importált banán mennyisége;
  - b) az egyes piaci szereplőknek az 1998., 1999. és 2000. évre vonatkozóan kiosztott ideiglenes referenciamennyiség;
  - c) az egyes piaci szereplőknek 1998-ban, 1999-ben és 2000-ben kiadott engedélyek (mennyiségek) és a megfelelő felhasználások.
- 15 2004. február 10-i levelében a Mezőgazdasági Főigazgatóság B 1 egységének vezetője tájékoztatta a felperest, hogy 15 munkanappal meghosszabbította az e kérelem megválaszolására nyitva álló határidőt. Közölte továbbá, hogy a fenti 14. pont c) alpontjában említett dokumentumok megküldése nem lehetséges, mivel „a nemzeti szerv olyan dokumentumairól van szó, amelyet nem küldtek meg az Európai Bizottságnak”.
- 16 2004. február 16-i levelében a felperes tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy kétségei vannak a határidő meghosszabbításának jogszerűségével kapcsolatban, és felszólította, hogy haladéktalanul válaszoljon a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó első kérelmére.

- 17 Miután a meghosszabbított határidő lejártával nem kapott választ, a felperes 2004. április 13-án az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (4) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújtott be a Bizottság főtitkárához.
- 18 2004. április 28-án a felperes a Mezőgazdasági Főigazgatóság főigazgatójától elutasító választ kapott a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó első kérelmére.
- 19 2004. május 3-án a felperes újabb megerősítő kérelmet küldött a Bizottság főtitkárához, és előadta, hogy ezzel a kérelemmel visszavonja 2004. április 13-i kérelmét.
- 20 A Bizottság Főtitkársága B 2. egységének vezetője 2004. május 27-i levelével 15 munkanappal meghosszabbította a 2004. május 3-i megerősítő kérelemre vonatkozó válasz közlésére nyitva álló határidőt.
- 21 2004. június 18-án, a 2004. május 3-i megerősítő kérelemre adandó válasz közlésére vonatkozó, meghosszabbított határidő lejártának napján a B 2. egység vezetője elektronikus levélben arról tájékoztatta a felperest, hogy az előírt határidőn belül nem tudnak neki válaszolni, azonban megígérte, hogy hamarosan választ kap.
- 22 2004. augusztus 30-án a felperes kézhez kapta a Bizottság főtitkárának 2004. augusztus 10-i levelét (a továbbiakban: 2004. augusztus 10-i határozat), amely lényegében megerősítette a Mezőgazdasági Főigazgatóság főigazgatójának a hozzáférést megtagadó, 2004. április 28-i első határozatát, azonban részleges hozzáférést adott a fenti 14. pontban ismertetett dokumentumokhoz, csatolva az 1999-re és 2000-re vonatkozóan regisztrált hagyományos piaci szereplők listáját.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 23 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. augusztus 27-én (T-355/04. sz. ügy) és november 9-én (T-446/04. sz. ügy) benyújtott keresetleveleivel a felperes előterjesztette a jelen kereseteket.
- 24 Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2007. október 15-i végzésével a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából elrendelte a két ügy egyesítését.
- 25 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. december 2-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a feltett kérdésekre adott válaszait.
- 26 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó, 2004. április 28-i első kérelemre adott választ, a 2004. május 3-án benyújtott megerősítő kérelmet hallgatólagosan elutasító 2004. június 18-i határozatot (T-355/04. sz. ügy), és a 2004. augusztus 10-i határozatot (T-446/04. sz. ügy);
  - bizonyításvétel címén kötelezze a Bizottságot arra, hogy terjessze elő a hozzáférés iránti kérelmével kapcsolatban lefolytatott konzultációt követően a tagállamoktól beszerzett valamennyi választ (T-446/04. sz. ügy);
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére (T-355/04. és T-446/04. sz. ügy).

27 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. Az elfogadhatóságról

A felek érvei

- 28 Anélkül, hogy formálisan elfogadhatatlansági kifogást hozott volna fel, ahogyan azt a tárgyaláson jelezte, a Bizottság a Co-Frutta I.-ítélet 31. pontjára hivatkozva előadja, hogy a 2004. augusztus 10-i határozaton kívüli minden más jogi aktus ellen irányuló kereset elfogadhatatlan, mivel nem minősül megtámadható jogi aktusnak az EK 230. cikk értelmében.
- 29 A felperes úgy ítéli meg, hogy elfogadhatónak kell minősíteni a Mezőgazdasági Főigazgatóság főigazgatójának levelében szereplő, az első kérelmet elutasító határozat megsemmisítésére irányuló kérelmét. A Mezőgazdasági Főigazgatóság főigazgatójának az első kérelemmel kapcsolatban adott válasza nem tekinthető a végleges határozattól

elkülönülő, azt pusztán előkészítő jogi aktusnak, mivel a végleges határozat az első kérelemre adott válaszból és a megerősítő kérelmet követő hallgatásból áll.

- 30 Másfelől a felperes úgy véli, hogy a T-355/04. és a T-446/04. sz. ügyben benyújtott mindkét keresetet elfogadhatónak kell tekinteni. A felperes szerint ugyanis ha a megerősítő kérelemre határidőn belül kifejezett válasz született volna, vagy amennyiben a felperes azt a hallgatólagos elutasítással szembeni kereset benyújtására nyitva álló határidő lejártához viszonyítva kellő időben megkapta volna, akkor biztosan egyedül és kizárólag a kifejezett határozatot támadta volna meg.

A Törvényszék álláspontja

- 31 Meg kell különböztetni egymástól a felperes megsemmisítés iránti kérelmének tárgyát képező három jogi aktust. Az első a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó, 2004. április 28-i első kérelemre adott válasz (a továbbiakban: 2004. április 28-i levél); a második a megerősítő kérelmet hallgatólagosan elutasító határozat (a továbbiakban: hallgatólagos határozat); a harmadik pedig a 2004. augusztus 10-i határozat.

A 2004. április 28-i levélről

- 32 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az, hogy valamely közösségi intézmény – egy benyújtott kérelemre válaszolva – levelet küld a címzettnek, nem elégséges ahhoz, hogy ezt a levelet az EK 230. cikk értelmében vett határozatnak lehessen minősíteni, ezzel biztosítva a megsemmisítés iránti kereset lehetőségét (lásd az Elsőfokú Bíróság T-83/92. sz., Zunis Holding és társai kontra Bizottság ügyben 1993. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-1169. o.] 30. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Csak azok a jogi aktusok vagy határozatok támadhatók meg megsemmisítés iránti keresettel az EK 230. cikk alapján, amelyek a felperes jogi helyzetének egyértelmű megváltoztatásával a felperes érdekeit érintő

kötelező joghatásokkal járnak (az Elsőfokú Bíróság T-3/00. és T-337/04. sz., Pitsiorlas kontra Tanács egyesített ügyekben 2007. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4779. o.] 58. pontja).

- 33 Továbbá, ami konkrétan az olyan jogi aktusokat vagy határozatokat illeti, amelyek kidolgozása több szakaszban történik, főszabály szerint csak azon intézkedések minősülnek megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusnak, amelyek az eljárás lezárásaként véglegesen rögzítik az érintett intézmény álláspontját. Következésképpen előzetes vagy tisztán előkészítő jellegű intézkedés nem képezheti megsemmisítés iránti kereset tárgyát (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 10. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-426/04. sz., Tramarin kontra Bizottság ügyben 2005. november 21-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4765. o.] 25. pontja és T-312/06. sz., FMC Chemical kontra EFSA ügyben 2008. június 17-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 43. pontja).
- 34 A Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó eljárás, amelyet az 1049/2001 rendelet 6–8. cikke, valamint a 2001/937 határozat mellékletének 2–4. cikke szabályoz, két szakaszban zajlik le. Először a kérelmezőnek a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó első kérelmet kell benyújtania a Bizottsághoz. A Bizottságnak főszabály szerint a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül válaszolnia kell az első kérelemre. Ezt követően teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező a Bizottság első válaszánaak átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be a Bizottság főtítkárához, amelyet ez utóbbinak főszabály szerint a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül meg kell válaszolnia. Teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező bírósági eljárást indíthat az intézménnyel szemben, illetve panasszal fordulhat az ombudsmanhoz az EK 230. cikkben és az EK 195. cikkben megállapított feltételek szerint.
- 35 Az ítélkezési gyakorlat szerint a 2001/937 határozat melléklete 3. és 4. cikkének és az 1049/2001 rendelet 8. cikkének egymással összefüggő értelmezéséből egyértelműen következik, hogy az első kérelemre adott válasz mindössze egy első állásfoglalást jelent, amely a kérelmező számára biztosítja annak lehetőségét, hogy a Bizottság főtítkárától a kérdéses állásfoglalás felülvizsgálatát kérje (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-391/03. és T-70/04. sz., Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2023. o.] 47. pontját).

- 36 Következésképpen a Bizottság főtítkárának csak azon intézkedése válthat ki a kérelmező érdekeit adott esetben sértő joghatást, amely jellegénél fogva határozatnak minősül, és az azt megelőző állásfoglalást teljes egészében helyettesíti, és ezért az EK 230. cikk értelmében megsemmisítés iránti keresettel megtámadható (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 47. és 48. pontját; lásd még ebben az értelemben és analógia útján a Co-Frutta I.-ítélet 30. és 31. pontját). Ezért az első kérelemre adott válasz nem vált ki joghatást, és nem minősülhet megtámadható jogi aktusnak.
- 37 Ebből következően a T-355/04. sz. ügyben benyújtott keresetet elfogadhatatlannak kell tekinteni abban a részében, amelyben az a 2004. április 28-i levél ellen irányul.

A hallgatóságos elutasító határozatról

- 38 A hallgatóságos határozat megsemmisítésére irányuló kérelemmel kapcsolatban a felperes jogosan véli úgy, hogy az ilyen határozat a válaszadásra nyitva álló határidő lejárta után jött létre. A felperes ugyanis 2004. május 3-án terjesztette elő a megerősítő kérelmet, a Bizottság pedig 2004. május 4-én iktatta azt. A válaszadásra nyitva álló 15 munkanapos határidőt a Bizottság 2004. május 27-i levelével újabb 15 munkanappal meghosszabbította. Ez az új határidő 2004. június 18-án járt le. Ezért az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján a Bizottság válaszának elmaradását a határidő leteltével elutasító válasznak kell minősíteni, amely megsemmisítés iránti keresettel megtámadható.
- 39 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljáráshoz fűződő érdek hiánya olyan eljárásgátló elfogadhatatlansági ok, amelyet a közösségi bíróság hivatalból vizsgálhat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-310/00. sz., MCI kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3253. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 40 Arra is emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben elfogadható, ha a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez (lásd a fent hivatkozott MCI kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 41 A felperes eljáráshoz fűződő érdekének – a kereset tárgyára tekintettel – a kereset benyújtásakor kell fennállnia, ellenkező esetben a kereset elfogadhatatlannak minősül.
- 42 Mivel a Bizottság nem volt abban a helyzetben, hogy bizonyítékot – elsősorban tértivevényt – terjesszen elő arra vonatkozóan, hogy a felperes melyik napon vette át a 2004. augusztus 10-i határozatot tartalmazó levelet, meg kell állapítani, hogy a T-355/04. sz. ügyben a keresetindítás időpontjában a felperesnek fennállt az eljáráshoz fűződő érdeke, és hogy ebben az időpontban a kereset elfogadható volt.
- 43 Az eljáráshoz fűződő érdeknek a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell maradnia, ellenkező esetben a kereset oka fogyottá válik; ez tehát feltételezi, hogy a kereset az eredményén keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (a Bíróság C-362/05. P. sz., Wunenburger kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-4333. o.] 42. pontja; lásd még ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-28/02. sz., First Data és társai kontra Bizottság ügyben 2005. október 17-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4119. o.] 35–38. pontját).
- 44 Amennyiben a felperes eljáráshoz fűződő érdeke az eljárás során megszűnik, a Törvényszék által az ügy érdemében hozott határozat számára semmilyen előnnyel nem jár (a fent hivatkozott Wunenburger kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 43. pontja).
- 45 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a T-355/04. sz. ügyben nem kell határozni a keresetről, amennyiben az a hallgatóságos határozat ellen irányul, mivel a felperesnek már nem fűződik érdeke a határozattal szembeni eljáráshoz a 2004. augusztus 10-i határozat elfogadása miatt, amelynek megsemmisítését kérte a T-446/04. sz. ügyben.

A 2004. augusztus 10-i kifejezett határozat elfogadásával a Bizottság ugyanis gyakorlatilag visszavonta a korábban hozott hallgatólagos határozatot.

46 A hallgatólagos határozat alaki hiba miatti esetleges megsemmisítésével és a 2004. augusztus 10-i határozat hatáskör hiánya miatt történő megsemmisítésével csak a 2004. augusztus 10-i határozattal érdemben azonos új határozat meghozatalára kerülhetne sor (lásd analógia útján a Bíróság 117/81. sz., Geist kontra Bizottság ügyben 1983. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 2191. o.] 7. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-2619. o.] 54. pontját és T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5167. o.] 97. és 98. pontját). Ezenkívül a hallgatólagos határozattal szemben benyújtott kereset vizsgálatát nem indokolhatja sem a fent hivatkozott Wunenburger kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 50. pontja szerinti, arra irányuló cél, hogy a kifogásolt jogellenesség ne ismétlődhessen meg, sem pedig az esetleges kártérítési kereset megkönnyítésére irányuló cél, mivel ezeknek a céloknak az elérését a T-446/04. sz. ügyben benyújtott kereset vizsgálata is biztosítja.

47 A fentiekből következően a T-355/04. sz. ügyben benyújtott keresetről már nem szükséges határozni.

2. Az ügy érdeméről

48 A T-446/04. sz. ügyben a 2004. augusztus 10-i határozattal szemben benyújtott keresete alátámasztásául a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot arra alapítja, hogy az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított eljárási határidők megsértése miatt a Bizottság nem rendelkezett hatáskörrel a 2004. augusztus 10-i határozat elfogadására. A második jogalapot az azzal kapcsolatos indokolás hiányára alapítja, hogy a Bizottság csatlakozott egyes tagállamok álláspontjához, továbbá arra, hogy a 2004. április 28-i levél indokolása ellentmondásos, és ez sérti a harmadik személyekkel folytatott konzultációra vonatkozó szabályokat. A harmadik jogalapot a kereskedelmi érdekek védelmének az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivételével kapcsolatos hiányos indokolásra és annak téves alkalmazására, valamint az egyes dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadásának téves és ellentmondásos jellegére alapítja. A

negyedik jogalapot arra alapítja, hogy nem született határozat a fenti 14. pont c) alpontjában foglalt dokumentumokkal kapcsolatban.

Az arra alapított első jogalapról, hogy a Bizottság nem rendelkezett hatáskörrel a 2004. augusztus 10-i határozat elfogadására, és megsértette az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított eljárási határidőket

Az arra alapított első részről, hogy a Bizottság nem rendelkezett hatáskörrel a 2004. augusztus 10-i határozat elfogadására

– A felek érvei

- 49 A felperes előadja, hogy a Bizottság a 2004. augusztus 10-i határozatot annak ellenére fogadta el, hogy elveszítette a megerősítő kérelem megvizsgálására vonatkozó jogkörét. A felperes az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére hivatkozik.
- 50 Minthogy a felperes a megerősítő kérelmét 2004. május 3-án nyújtotta be, és a Bizottság a válaszadás határidejét 2004. május 27-i levelével meghosszabbította, ez a határidő 2004. június 18-án járt le. A felperes viszont kiemeli, hogy a Bizottság főtitkárának határozata 2004. augusztus 10-én kelt és ő azt csak 2004. augusztus 30-án kapta meg.
- 51 A felperes úgy véli, hogy amennyiben valamely jogszabály a Bizottság hallgatását konkrét elutasító határozatnak minősíti, amely keresettel megtámadható, akkor ez a hallgatolagos elutasítás alkotja a Bizottság végleges határozatát, és megfosztja a Bizottságot a kérelem megvizsgálására irányuló hatáskörétől, és ehhez nem szükséges, hogy a jogszabály kifejezetten rendelkezzen e lehetőség elvesztéséről.

- 52 A felperes előadja, hogy annak elfogadása, hogy a Bizottságnak a hallgatóságos elutasító határozat meghozatala után továbbra is lehetősége van kifejezett határozat meghozatalára, arra készítené a Bizottságot, hogy figyelmen kívül hagyja a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályozásban megállapított kötelező határidőket. A felperes szerint ez a jogbiztonság elvének nyilvánvaló sérelmét jelentené, és arra kötelezné az állampolgárokat, hogy két megsemmisítés iránti keresetet nyújtsanak be: egyet a hallgatóságos határozattal, egyet pedig a kifejezett határozattal szemben, ahogyan most a felperesnek is el kell járnia.
- 53 A Bizottság előadja, hogy az 1049/2001 rendeletben megállapított eljárási határidőknek pusztán az a célja, hogy biztosítsák az eljárás lehető leggyorsabb lefolytatását, lehetővé téve ezzel a kérelmező számára azt, hogy a hozzáférés iránti kérelme tárgyában ésszerű határidőn belül végleges határozat szülessen. Ha a határidők jogvesztők lennének, a megerősítő kérelmekről késedelmesen meghozott valamennyi határozat érvénytelen lenne az intézmény hatáskörének hiánya miatt, még abban az esetben is, ha az intézmény végül megadná a hozzáférést a kért dokumentumokhoz.
- 54 A Bizottság kifejti, hogy a határidők túllépésével okozott esetleges kárt az intézmény szerződésen kívüli felelősségének vizsgálata szempontjából figyelembe lehet venni. Mindenesetre a határidők túllépése nem érinti az elfogadott határozat érvényességét.

– A Törvényszék álláspontja

- 55 A Bizottság előtti közigazgatási eljárás során a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a közösségi jog által előírt eljárási garanciákat (az Elsőfokú Bíróság T-348/94. sz., Enso Española kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-1875. o.] 56. pontja, és T-410/03. sz., Hoechst kontra Bizottság ügyben 2008. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-881. o.] 128. pontja).

- 56 Az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt 15 munkanapos meghosszabbítható határidő, amelyen belül az intézménynek meg kell válaszolnia a megerősítő kérelmet, kötelező határidő. E határidő lejártá azonban nem fosztja meg az intézményt a határozathozatalra irányuló jogkörétől.
- 57 Ha ugyanis a jogalkotó ilyen következményt kívánt volna fűzni az intézmények hallgatásához, akkor ezt kifejezetten megemlítette volna a szóban forgó szabályozásban. A Bizottság e tekintetben jogosan hivatkozik a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozat (HL L 184., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 124. o.) 4. cikkének (3) és (4) bekezdésére valamint 5. cikkének (6) bekezdésére. Ilyen rendelkezések nem találhatók az 1049/2001 rendeletben.
- 58 A dokumentumokhoz való hozzáférés terén a jogalkotó az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt határidő túllépésének következményeiről a rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében úgy rendelkezett, hogy a határidő intézmény általi elmulasztása bírósági eljárás indítására jogosít fel.
- 59 Ebben az összefüggésben aránytalannak kell minősíteni azokat a következményeket, amelyeket a felperes az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt határidő Bizottság általi túllépéséhez kíván fűzni. Nem létezik ugyanis olyan jogelv, amelyik elvenné a közigazgatási szervtől a kérelmek megválaszolására vonatkozó hatáskörét, még ha túl is lépte az erre vonatkozóan megállapított határidőket. A hallgatólagos elutasító határozatok mechanizmusát azért hozták létre, hogy elkerüljék annak veszélyét, hogy a közigazgatási szerv úgy döntsön, hogy nem válaszol a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemre, és kikerüljön mindenfajta bírósági felülvizsgálat alól, nem pedig azért, hogy jogellenessé tegyenek minden késedelmes határozatot. Éppen ellenkezőleg, a közigazgatási szerv főszabályként még késedelmesen is köteles indokolt választ adni a jogalanyok által benyújtott valamennyi kérelemre. Ez a megoldás összeegyeztethető a hallgatólagos elutasító határozat mechanizmusának rendeltetésével, amely azt teszi lehetővé az jogalanyok számára, hogy a közigazgatási szerv hallgatását kifogásolják, és indokolt választ kapjanak tőle.

60 A felperes állításával ellentétben az ilyen értelmezés nem sérti az állampolgárok jogai védelmének az EK 253. cikkben foglalt célkitűzését, és nem teszi lehetővé a Bizottság számára azt, hogy figyelmen kívül hagyja az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított kötelező határidőket. A válaszadási határidő be nem tartásával okozott esetleges kár megtérítése ugyanis kártérítési keresettel érvényesíthető a Törvényszék előtt.

61 Mindezekre a megállapításokra tekintettel az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított eljárási határidők megsértésére alapított második részről

– A felek érvei

62 A felperes úgy véli, hogy a Bizottság megsértette a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó eljárási határidőket.

63 Ezenkívül jogellenes a megerősítő kérelemre vonatkozó bizottsági válasz közlésére nyitva álló határidő 15 munkanappal történő és a felperessel 2004. május 27-én közölt meghosszabbítása arra hivatkozással, hogy harmadik személyekkel kell konzultálni a kért dokumentumokkal kapcsolatban.

64 A felperes szerint ugyanis a határidő 15 munkanappal történő meghosszabbítására kizárólag összetett vagy jelentős terjedelmű anyag iránti kérelmek esetén kerülhet sor a 2001/937 határozat melléklete 2. cikkének második bekezdése szerint. Ez

a rendelkezés egyáltalán nem említi a határidő-hosszabbítás lehetőségét abban az esetben, ha a Bizottságnak harmadik személyekkel kell konzultálnia a hozzáférés iránti kérelemről.

- 65 Ezenkívül a felperes a 2001/937 határozat melléklete 5. cikkének (5) bekezdésére hivatkozik, amely szerint „[a] szerző – a megkérdezett harmadik fél – válaszára biztosított határidő nem lehet öt munkanapnál rövidebb, viszont annak lehetővé kell tennie, hogy a Bizottság is betartsa saját válaszadási határidejét”. A felperes úgy ítéli meg, hogy a Bizottság akkor is köteles nyilatkozni, ha a szóban forgó dokumentum kibocsátója késedelmesen válaszol. A Bizottság továbbá második konzultációt is lefolytatott az érintett tagállamokkal, és ezzel megsértette a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályozást.
- 66 A felperes válaszában hangsúlyozza, hogy a hivatkozott rendelkezésekben megállapított határidők valódi kötelezettséget jelentenek a Bizottság számára.
- 67 A Bizottság nem vitatja az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított határidők kötelező erejét, ám szerinte ezeknek a határidőknek a be nem tartása pusztán eljárásjogi, nem pedig anyagi jogi következményeket von maga után.
- 68 A 2001/937 határozat melléklete 5. cikke (5) bekezdésének be nem tartására vonatkozó érveléssel kapcsolatban a Bizottság hangsúlyozza, hogy az adott ügyben különösen fontos volt a konzultáció, mivel azok a harmadik személyek, akiktől a dokumentumok származtak, tagállamok voltak, és az 1049/2001 rendelet ezek számára különleges bánásmódot biztosít.
- 69 A Bizottság a 2004. augusztus 10-i határozattal kapcsolatban azt is kiemeli, hogy a főtitkár a megerősítő kérelem iktatását követően nem folytatott újabb konzultációt a tagállamokkal. A megerősítő kérelemre adandó válasz előkészítésére tekintettel

a Főtitkárság illetékes egységeinek munkatársai csupán újratárgyalták a teljes iratanyagot, különösen a Mezőgazdasági Főigazgatóság által szervezett konzultáció eredményeit.

– A Törvényszék álláspontja

- 70 Az az intézmény, amelyhez valamely tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet nyújtottak be, és az adott tagállam köteles – amint az intézmény értesítette a tagállamot a kérelemről – haladéktalanul jóhiszemű párbeszédet kezdeni az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek esetleges alkalmazásáról, szem előtt tartva különösen annak szükségességét, hogy az intézmény a rendelet 7. és 8. cikkében a hozzáférés iránti kérelemről való döntéshozatalra megállapított határidőn belül meghozhassa döntését (a Bíróság C-64/05. P. sz., Svédország kontra Bizottság ügyben 2007. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-11389. o.] [a továbbiakban: a Bíróság IFAW-ítélete] 86. pontja). Az 1049/2001 rendelet 8. cikke alapján tehát a Bizottság akkor is köteles betartani a 15 munkanapos, adott esetben meghosszabbított kötelező határidőt, ha harmadik személyekkel folytat konzultációt.
- 71 Az e rendelkezésben megállapított határidők túllépése azonban nem eredményezi automatikusan a határidőn túl meghozott határozat megsemmisítését (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-44/01., T-119/01. és T-126/01. sz., Vieira és társai kontra Bizottság ügyben 2003. április 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1209. o.] 167–170. pontját). Valamely határozatnak kizárólag az 1049/2001 rendeletben és a 2001/937 határozatban megállapított határidők túllépése miatti megsemmisítése ugyanis csupán a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti közigazgatási eljárás újbóli megindítását eredményezné. Mindenesetre a Bizottság általi válasz késedelmességéből eredő esetleges kár megtérítése iránti igény kártérítési keresettel érvényesíthető.
- 72 Ami a válaszadási határidő meghosszabbításának jogszerűségét illeti, a 2001/937 határozat melléklete 2. cikkének második bekezdése értelmében a határidő összetett anyag iránti kérelmek esetében meghosszabbítható. A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmek összetett anyag iránti kérelemnek való minősítésénél figyelembe kell venni – ahogyan a jelen ügyben is – a kért dokumentumok mennyiségét és azt, hogy több kibocsátótól származnak. A Bizottság e tekintetben a hatályos

szabályozásnak megfelelően tájékoztatta a felperest a határidő-hosszabbítás szükségességéről. A válaszadási határidő jogellenes meghosszabbítására vonatkozó érvet ezért el kell utasítani.

73 Másfelől, ami a Bizottság és a tagállamok közötti második konzultációra vonatkozó érvet illeti, a felperes egyáltalán nem bizonyította, hogy a Bizottság ilyen konzultációt folytatott volna le az első kérelem elutasítása és a megerősítő kérelem kifejezett elutasítása között. Ezt az érvet ezért el kell utasítani.

74 Következésképpen az első jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A második jogalapról, amelyet az azzal kapcsolatos indokolás hiányára alapítottak, hogy a Bizottság csatlakozott egyes tagállamok álláspontjához, és arra, hogy megsértették a harmadik személyekkel folytatott konzultációra vonatkozó szabályokat

Az első részről, amelyet az azzal kapcsolatos indokolás hiányára alapítottak, hogy a Bizottság csatlakozott egyes tagállamok álláspontjához

– A felek érvei

75 A felperes előadja, hogy a 2001/937 határozat mellékletének 5. cikke szerint a Bizottság birtokában lévő, de harmadik személyektől származó dokumentumokkal kapcsolatban a Bizottságnak kell megvizsgálnia az 1049/2001 rendelet 4. cikkében foglalt kivételek alkalmazhatóságát. A Bizottságnak meg kellett volna jelölnie az általa hivatkozott és a konzultációban részt vevő harmadik személyek által megfogalmazott megjegyzésekből átvett érveket, és – amennyiben nem ért egyet ezekkel az érvekkel – megfelelő bírálatot kellett volna kifejtenie. A felperes szerint nem elegendő, ha a tagállamok

pusztán kijelentik, hogy megtagadják a dokumentumok hozzáférhetővé tételét, hanem kifejezetten állást kell foglalniuk azokkal a kivételekkel kapcsolatban, amelyekre hivatkoznak.

- 76 A felperes azt kéri a Törvényszéktől, hogy a tagállamok által tett nyilatkozatok tartalmának megvizsgálása és azok megfelelő, Bizottság általi értékelésének megvizsgálása érdekében bizonyításfelvétel címén kötelezze a Bizottságot arra, hogy az eljárási szabályzat 65. cikkének b) pontja alapján terjessze elő mindazokat a tagállami válaszokat, amelyekre a határozatát alapította.
- 77 A Bizottság azzal kapcsolatban, hogy csatlakozott a tagállamok többségének a hozzáférést megtagadó álláspontjához, előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság IFAW-ítéletének alapján (az Elsőfokú Bíróság T-168/02. sz., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ügyben 2004. november 30-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-4135. o.] 58. és 59. pontja) valamely tagállam – nem feltétlenül indokolt – tiltakozása „az intézmény számára a kérdéses dokumentum hozzáférhetővé tételének megtagadására irányuló utasítást jelent”.
- 78 A Bizottság ezért úgy ítéli meg, hogy a felperes bizonyítási indítványai szükségtelenek, mivel a tagállamok hozzáférést megtagadó nyilatkozatai nem relevánsak, hiszen azoknak nem kell indokoltnak lenniük, és kötik a Bizottságot.

– A Törvényszék álláspontja

- 79 A Bíróság az IFAW-ítéletében megsemmisítette a Bizottság határozataihoz való hozzáférést megtagadó határozatot, amelyet a Bizottság kizárólag az alapján hozott meg, hogy a tagállamok megtagadták a hozzáférhetővé tételt.

- 80 A közösségi jogalkotó többek között az 1049/2001 rendelet elfogadásával eltörölte a kibocsátói szabályt, amely addig érvényesült. Ebben az összefüggésben el kell ismerni, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének olyan értelmezése, miszerint az, hogy a tagállamok kérhetik az intézményeket, hogy előzetes beleegyezésük nélkül ne tegyék hozzáférhetővé a tőlük származó dokumentumokat, az adott tagállam számára általános és feltétel nélküli vétőjogot biztosít arra, hogy bármely, közösségi intézmény birtokában lévő dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben pusztán diszkrecionális alapon tiltakozhasson – anélkül, hogy döntését meg kellene indokolnia – egyszerűen annál fogva, hogy a dokumentum e tagállamtól származik, nem egyeztethető össze az 1049/2001 rendeletben kitűzött célokkal (a Bíróság IFAW-ítéletének 58. pontja).
- 81 Az intézmény ugyanis nem tehet eleget a tagállam által a tőle származó dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben kinyilvánított tiltakozásnak, ha e tiltakozás minden indokolást nélkülöz, vagy ha az előadott indokolást nem az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében felsorolt kivételekre hivatkozva fogalmazták meg. Ha az érintett tagállam az intézmény általi ez irányú kifejezett felszólítás ellenére továbbra sem ad indokolást, az intézmény – amennyiben úgy ítéli meg, hogy az említett kivételek egyike sem alkalmazható – köteles a kért dokumentumhoz való hozzáférést megadni (a Bíróság IFAW-ítéletének 88. pontja).
- 82 Ezért ha a valamely dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben egy vagy több tagállam által kifejezett tiltakozás nem egyeztethető össze ezzel az indokolási követelménnyel, a Bizottság önállóan úgy ítélheti meg, hogy a hozzáférés iránti kérelemben szereplő dokumentumokra az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt egy vagy több kivétel vonatkozik.
- 83 Jóllehet a jelen ügyben a Bizottság valóban hivatkozott arra, hogy egyes tagállamok megtagadták bizonyos kért dokumentumok hozzáférhetővé tételét, a maga részéről az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivételre támaszkodva tagadta meg a hozzáférhetővé tételüket, ahogyan az a 2004. augusztus 10-i határozat 4. pontjában szerepel. Ezért az azzal kapcsolatos indokolás állítólagos hiánya, hogy a Bizottság csatlakozott egyes tagállamok elutasító álláspontjához, nem eredményezheti a 2004. augusztus 10-i határozat megsemmisítését.

84 Következésképpen el kell utasítani az azzal kapcsolatos indokolás hiányára alapított részt, hogy a Bizottság csatlakozott egyes tagállamok álláspontjához.

A harmadik személyekkel folytatott konzultációra vonatkozó szabályok megsértésére alapított második részről

– A felek érvei

85 A felperes szerint a Mezőgazdasági Főigazgatóság főigazgatója a 2004. április 28-i levélben foglalt határozatban – miután a válaszadási határidőt arra való hivatkozással meghosszabbította, hogy a tagállamokkal konzultálni kell, és a hozzáférés megtagadását több tagállam kifejezett tiltakozásával indokolta – kifejtette, hogy a válasz mindenképpen elutasító kell, hogy legyen, mivel a kért dokumentumok azok közé tartoznak, amelyek hozzáférése az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt kivételnél fogva nem engedélyezhető. A felperes szerint, ha a Bizottság már az eljárás kezdetén meg volt győződve arról, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt kivétel miatt nem adhat hozzáférést a kérdéses dokumentumokhoz, akkor a Bizottságnak nem kellett volna konzultálnia a tagállamokkal.

86 A felperes az Elsőfokú Bíróság IFAW-ítéletének 56. pontjára hivatkozik, amely kimondja, hogy „a Bizottságot terhelő, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében a harmadik személyekkel szemben fennálló egyeztetési kötelezettség nem érinti döntési jogkörét, amennyiben valamely, a[z említett] rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt kivétel alkalmazható”, és ebből arra következtet, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében tilos a harmadik személyekkel folytatott konzultáció abban az esetben, ha egyértelmű, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tehető, illetve nem tehető hozzáférhetővé.

87 A Bizottság kifejti, hogy a megtámadott határozat egyértelműen tartalmazza, hogy a hozzáférés megtagadása két együttes ok fennállásából következik: a tagállamok

elutasító álláspontjából és mindenképpen a piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozó kivételből.

⁸⁸ A Bizottság előadja, hogy nem alkalmazta tévesen a harmadik személyekkel folytatott konzultációra vonatkozó szabályokat. Kifejti, hogy az Elsőfokú Bíróság több ízben is rámutatott arra, hogy az 1049/2001 rendelettel létrehozott rendszer vonatkozásában a tagállamok különleges bánásmódot élveznek, mivel a rendelet 4. cikke (5) bekezdésének megfelelően közösségi intézmények csak a tagállamok előzetes beleegyezésével tehetik hozzáférhetővé az azoktól származó dokumentumokat. A Bizottság szerint nem lehet vele szemben kifogásolni azt, hogy annak ellenére konzultált azokkal a tagállamokkal, amelyektől a felperes által kért dokumentumok származnak, hogy a maga részéről úgy vélte, a kérdéses dokumentumokat a hagyományos piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozó kivétel alapján nem lehet hozzáférhetővé tenni.

⁸⁹ A Bizottság azt állítja, hogy még ha azt kellene is megállapítani, hogy nem jogszerűen konzultált a tagállamokkal, ez még nem elegendő indok a hozzáférés megtagadásának érvénytelenítésére, mivel az elutasítás a piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozóan fenntartott másik kivétel vonatkozásában továbbra is teljesen megalapozott.

– A Törvényszék álláspontja

⁹⁰ Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság folytathat egyszerre konzultációt a tagállamokkal és hivatkozhat az 1049/2001 rendelet 4. cikkében foglalt kivételek valamelyikére (az Elsőfokú Bíróság T-105/95. sz., WWF UK kontra Bizottság ügyben 1997. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-313. o.] 61. pontja; T-174/95. sz., Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ügyben 1998. június 17-én hozott ítéletének

[EBHT 1998., II-2289. o.] 114. pontja, és T-20/99. sz., Denkvit Nederland kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3011. o.] 40. pontja).

⁹¹ A Bíróság az IFAW-ítéletében úgy ítélte meg, hogy a Bizottságnak a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásához saját kezdeményezésére akkor is hivatkoznia kell az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek valamelyikére, ha valamely tagállam ellenzi a dokumentumok hozzáférhetővé tételét (a Bíróság IFAW-ítéletének 68. és 99. pontja).

⁹² Még annak feltételezése esetén is, hogy a tagállamok Bizottsággal folytatott konzultációja nem volt jogszerű, ez a körülmény nem releváns abban a kérdésben, hogy megalapozott-e a harmadik személyek kereskedelmi érdekeinek védelméhez fűződő kivételre való hivatkozás, amely egyébként a harmadik jogalap tárgyát képezi.

⁹³ Ezért a Bizottság által kifejtett két indokolás nem tekinthető ellentmondásosnak, és a jelen jogalap második részét megalapozatlannak kell minősíteni.

⁹⁴ Ezért a jelen jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A kereskedelmi érdekek védelmének az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivétellel kapcsolatos hiányos indokolásra és annak téves alkalmazására, valamint az egyes dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadásának téves és ellentmondásos jellegére alapított harmadik jogalapról

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése első francia bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos hiányos indokolásra alapított első részről

– A felek érvei

- ⁹⁵ A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat csupán más szavakkal körülírja az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdését, és nem fejt ki azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele sértené az érintett piaci szereplők kereskedelmi érdekeit. A felperes azt állítja, hogy ez a 2001/937 határozat melléklete 2. cikke negyedik bekezdése, és általánosabban az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésének minősül.
- ⁹⁶ A felperes a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatára hivatkozva azt állítja, hogy az EK 253. cikkben előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Bizottságnak elemző módon ismertetnie kell azokat az okokat, amelyek miatt a kereskedelmi érdekek védelmére vonatkozó kivételt alkalmazhatónak tartja, és nem hivatkozhat pusztán indokolás nélkül a kivételre. A felperes szerint az ítélkezési gyakorlat alapján a Bizottságnak – legalábbis a kért dokumentumok egyes kategóriái tekintetében – meg kell jelölnie azokat az egyedi okokat, amelyek alapján a hozzáférést megtagadó határozat címzettje megítélheti a határozat megalapozottságát.

97 A Bizottság előadja, hogy a megtámadott határozat kifejezetten említi az elutasítás okát, amikor ismerteti, hogy a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tétele „árthat a piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek, mivel nyilvánosságra kerülnének az egyes piaci szereplőknek kiosztott referenciamennyiségek, valamint az általuk ténylegesen importált mennyiségek” anélkül, hogy az említett dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez fűződően bármilyen érdeket meg lehetne állapítani.

98 A Bizottság előadja, hogy az egyes piaci szereplők által importált banánmennyiség alapján meg lehet állapítani a tevékenységük tényleges mértékét és várható alakulását. A Bizottság szerint az ilyen típusú adatok a vállalkozások kereskedelmi kapcsolatait érintik, és nem nyilvánosak. A Bizottság úgy véli, hogy a felperes, aki hivatásszerűen tevékenykedik a banánpiacon, nem állíthatja ésszerűen, hogy nincsen tisztában azzal, hogy a Bizottság miért hivatkozik az érintett piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek sérelmére. A Bizottság bizonyítékként arra hivatkozik, hogy a felperes nem fejtett ki hosszabb érdemi érvelést, amikor e kivétel téves alkalmazására hivatkozott.

– A Törvényszék álláspontja

99 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, valamint abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekelték megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (az Elsőfokú Bíróság T-380/04. sz., Terezakis kontra Bizottság ügyben 2008. január 30-án hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 70. pontja).

100 Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy valamely jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem az összefüggései valamint az érintett témára vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd a Bíróság C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének

[EBHT 2003., I-2125. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a fent hivatkozott Terezakis kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 70. pontját).

- 101 A dokumentumokhoz való hozzáférési kérelemről szólva, ha az adott intézmény e hozzáférést megtagadja, minden egyes esetben a rendelkezésére álló adatok alapján bizonyítani kell, hogy a dokumentumok, amelyekhez a hozzáférést kérték, ténylegesen az 1049/2001 rendeletben felsorolt kivételek hatálya alá tartoznak. Mindazonáltal előfordulhat, hogy nem lehetséges minden egyes dokumentum bizalmas jellegének indokait feltüntetni azok tartalmának hozzáférhetővé tétele és így a kivétel lényegi céljától való megfosztása nélkül (a fent hivatkozott Terezakis kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 71. pontja).
- 102 A jelen ügyben a Bizottság világosan kifejtette, hogy a tagállamok álláspontjától függetlenül a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivétellel alapítja az elutasítást. Ez a gyakorlat összeegyeztethető a Bíróság IFAW-ítéletével (68. és 99. pont).
- 103 Másfelől – amint erre a felperes jogosan mutat rá – a Bizottság indokolása valóban rövid, és hasonlít az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglaltakhoz.
- 104 Azonban a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti megerősítő kérelemre válaszul meghozott 2004. augusztus 10-i határozat világos elemzést tartalmazó, öt oldalas dokumentum. E határozat 4. pontjában ugyanis a Bizottság előadja, hogy határozathozatali gyakorlatában folyamatosan azt az álláspontot képviselte, hogy a referencia-mennyiségek és a piaci szereplők által importált tényleges mennyiségek olyan adatnak minősülnek, amelyek nem adhatók ki, mivel a hozzáférhetővé tételük sértheti az említett piaci szereplők kereskedelmi érdekeit. A Bizottság kifejti, hogy ezek az információk következésképpen az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése első francia bekezdésének hatálya alá tartoznak. Ugyanezen határozat 5. pontjában a Bizottság elmagyarázza, hogy azért akart a szóban forgó dokumentumokat kibocsátó tagállamokkal konzultálni, hogy az elemzését megerősítse. Mivel a tagállamok többsége megerősítette a Bizottságnak azt az elemzését, miszerint veszélybe kerülhetnek az érintett piaci szereplők kereskedelmi érdekei, a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján megtagadta a hozzáférést a hozzáférhetővé tételt ellenző tagállamoktól származó, kért dokumentumokhoz. A Bizottság a 2004.

augusztus 10-i határozat 7. pontjában ezenkívül úgy ítélte meg, hogy a felperesnek a kért dokumentumokhoz való hozzáféréshez fűződő igénye nem tekinthető nyomós közérdeknek.

105 Mivel a 2004. augusztus 10-i határozatból egyértelműen kitűnik a Bizottság által követett érvelés, túlzás lenne az érvelés alapjául szolgáló minden egyes értékelésre vonatkozóan külön indokolást elvárni. Egyebekben meg kell jegyezni, hogy bizonyos adatokat nem lehet közölni anélkül, hogy ez ne veszélyeztetné más piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek hatékony védelmét (lásd analógia útján a Bíróság C-341/06. P. és C-342/06. P. sz., Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai egyesített ügyekben hozott ítélet [EBHT 2008., I-4777. o.] 108. és 109. pontját).

106 A felperes, aki hagyományos piaci szereplő a banánimport közösségi piacán, konkrétan a versenytársai importtevékenységére vonatkozó sajátos dokumentumokhoz kért hozzáférést. Amint az a piaci szereplők listájából kitűnik, amelyhez a Bizottság 1999-re és 2000-re vonatkozóan hozzáférést adott, a felperes olyan adatok kiadását kérte, amelyek tizenöt tagállam 622 vállalkozása által folytatott importra vonatkoztak. A 2004. augusztus 10-i határozat 4. pontjában a Bizottság kifejtette, hogy a szóban forgó dokumentumok kiadása „sért[het]i a piaci szereplők érdekeit, mivel nyilvánosságra kerülnének a kiosztott referenciamennyiségek, valamint az egyes piaci szereplők által ténylegesen importált mennyiségek”. Márpedig nyilvánvaló, hogy az importmennyiség a banánimportpiacon működő vállalkozások tevékenységének lényegét érinti.

107 Ebből következően teljes mértékben lehetséges volt a felperes számára az elutasítás okainak a megismerése, a Törvényszék számára pedig a felülvizsgálat gyakorlása. A 2004. augusztus 10-i határozatban ezért nem sértették meg az indokolási kötelezettséget.

108 A harmadik jogalap első részét ezért el kell utasítani.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivétel téves alkalmazására vonatkozó második részről

– A felek érvei

- 109 A felperes azt állítja, hogy nem teljesülnek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt alkalmazási feltételek.
- 110 A felperes hangsúlyozza, hogy a Bizottság dokumentumaihoz való, a lehető legszélesebb körű nyilvános hozzáférésnek az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatában is elismert általános elve értelmében minden kivételt megszorítóan kell értelmezni.
- 111 A felperes úgy ítéli meg, hogy a banánszektorban a Bizottság nem a versenyfelügyeleti hatóság hagyományos szerepkörét gyakorolja, hanem valójában ő maga határozza meg – a tagállamok által átadott adatok ellenőrzése és összehasonlítása révén – az egyes piaci szereplők piaci részesedését. A Bizottságot ezért nagyobb átláthatósági kötelezettség terheli, mint más ágazatokban.
- 112 A felperes szerint a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele nem sértheti a többi piaci szereplő kereskedelmi érdekeit, mivel a banánkereskedelmi ágazat a banánpiac közös szervezése keretében szigorúan szabályozott piacnak tekinthető, következésképpen a többi piaci szereplő nem hivatkozhat a kereskedelmi adatok bizalmas jellegére vonatkozó sérelemre.

- 113 A felperes előadja, hogy a kért információk ismerete nem eredményezi jogosulatlan versenylőny megszerzését, csupán a saját érdekeinek védelméhez szükséges eszközök elérését teszi lehetővé.
- 114 Másfelől azt állítja, hogy a hozzáférhetővé tétel alóli kivételek itt nem alkalmazhatók, mivel az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt”. Így a felperes azt állítja, hogy a szóban forgó dokumentumok nem juttatják versenylőnyhöz, mivel a kérelme benyújtásának időpontjához képest négy–tíz évvel korábbi időszakra vonatkoznak.
- 115 A felperes egyebekben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése szerinti nyomós közérdekre hivatkozik, amely szerinte a kivétellel egyébként érintett dokumentumok hozzáférhetővé tételét indokolja. A nyomós közérdek annak fontosságához fűződik, hogy a banánpiac közös szervezésének megfelelő működésére tekintettel leleplezzék a versenytársai által tanúsított visszaéléseket.
- 116 A felperes szerint nem lehet hivatkozni arra a kivételre, amelyre a Bizottság az elutasítást alapította: az egyedüli piaci szereplő, aki kárt szenvedett, a felperes volt, aki a kért dokumentumok hozzáférhetősége hiányában nem tudja megállapítani, hogy a banánimport vonatkozásában történtek-e csalások.
- 117 A Bizottság azt állítja, hogy a felperes által kért információk közvetlenül kapcsolódnak az egyes piaci szereplők tevékenységéhez, és ezért vitathatatlanul a nyomós közérdeknek a rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében szereplő fogalmának hatálya alá tartoznak. A vámkontingensek keretében való működés nem zárja ki azt, hogy az egyes piaci szereplők kereskedelmi tevékenységének hozzáférhetővé tétele kárt okozhat számukra.

- 118 A Bizottság előadja, hogy a szerepe csupán arra korlátozódik, hogy a tagállamok által meghatározott referenciamennyiségek összességére alkalmazandó korrekciós együtt-hatót állapít meg abban az esetben, ha az említett mennyiségek összege meghaladja a vámkontingensek keretében rendelkezésre álló összmenyiséget.
- 119 A Bizottság azt állítja, hogy nem kellett a hozzáférés iránti kérelemmel érintett dokumentumok minden egyes kategóriájára vonatkozóan külön indokolást adnia, mivel az elutasítás indokai nem különböztek.
- 120 A Bizottság másfelől úgy ítéli meg, hogy az, hogy a kért dokumentumok régebből származnak, semmiképpen nem érinti a védett kereskedelmi érdekek rendkívül érzékeny voltát, és példaképpen megemlíti, hogy a Közösségek levéltárainak biztosított védelem 30 évnél is több lehet. Hozzáfűzi ehhez, hogy az 1994 és 1996 közötti adatok szolgálták a hagyományos piaci szereplők referenciamennyiségének a jelenleg hatályos közösségi banánimportrendszer keretében történő meghatározásához, és hogy az 1999-es és 2000-es adatok túlságosan újak ahhoz, hogy ne részesüljenek ilyen védelemben.
- 121 A Bizottság arra hivatkozik, hogy nem lehet közérdeknek minősíteni a kért dokumentumok hozzáférhetővé tételét. Hangsúlyozza, hogy a felperes a hivatkozott csalások miatt indított büntetőeljárásban érvényesítheti polgári jogi igényét, és kifejti, hogy bírósági eljárás keretében kész lesz átadni az illetékes hatóságoknak mindazokat a dokumentumokat, amelyeket kérnek tőle.

– A Törvényszék álláspontja

- 122 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az intézmények dokumentumaihoz való, a lehető legszélesebb körű nyilvános hozzáférés általános elvének kijátszását elkerülendő a dokumentumokhoz való hozzáférés alóli kivételeket megszorítóan kell értelmezni és alkalmazni (a Bíróság C-39/05. P. és C-52/05. P. sz., Svéd Királyság és Maurizio Turco kontra Tanács egyesített ügyekben 2008. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2008., I-4723. o.] 36. pontja; lásd analógia útján a T-191/99. sz., Petrie és társai kontra Bizottság ügyben 2001. december 11-én hozott ítélet [EBHT 2001., II-3677. o.] 66. pontját is).
- 123 Azonkívül a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet konkrétan kell vizsgálni. Egyrészt ugyanis önmagában az a körülmény, hogy valamely dokumentum egy kivétellel védett érdeket érint, nem lehet elégséges indoka ez utóbbi alkalmazásának (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fent hivatkozott Denkvit Nederland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 45. pontját). Kivétel alkalmazása főszabály szerint csupán abban az esetben lehet indokolható, ha az intézmény előzetesen értékelte egyfelől, hogy a dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen sérti-e a védett érdeket, másfelől pedig azt, hogy a 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) és (3) bekezdése szerinti esetekben nem fűződik-e az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételéhez nyomós közérdek.
- 124 A dokumentumok konkrét és egyenkénti vizsgálata is mindenképpen szükséges, mivel – még akkor is, ha egyértelmű, hogy a hozzáférés iránti kérelem kivételek körébe eső dokumentumokra irányul – egyedül az ilyen vizsgálat teheti lehetővé, hogy az intézmény mérlegelje a kérelmező részére az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének megfelelő részleges hozzáférés biztosításának lehetőségét. A Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó magatartási kódex (HL 1993. L 340., 41. o.) alkalmazásával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság egyébként már elégtelennek ítélte meg a dokumentumok kategória szerinti, és nem a dokumentumokban foglalt konkrét adatok alapján történő értékelését. Az intézmény által lefolytatandó vizsgálatnak így lehetővé kell tennie számára annak konkrét értékelését, hogy a hivatkozott kivétel valóban alkalmazható-e az említett dokumentumokban foglalt valamennyi információra (az Elsőfokú Bíróság T-123/99. sz., JT's Corporation kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3269. o.] 46. pontja; a T-2/03. sz., Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben 2005. április 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., II-1121. o.] 117. pontja és a fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 117. pontja).

- 125 Ezekre az elvekre tekintettel kell megvizsgálni azt, hogyan alkalmazta a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikkét a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadására.
- 126 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése alapján az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené valamely természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekeit, kivéve, ha az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételhez nyomós közérdek fűződik.
- 127 A jelen ügyben a Bizottság a piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek sérelmére vonatkozó kivételre hivatkozással tagadta meg az 1994–1996-os időszakban importált banán mennyiségét és az egyes piaci szereplőknek az 1999. és 2000. évre vonatkozóan kiosztott ideiglenes referenciamennyiséget valamennyi piaci szereplő vonatkozásában tartalmazó listákhoz való hozzáférést, míg a 2004. augusztus 10-i határozat 3. pontjának utolsó bekezdésében hangsúlyozta, hogy a 2362/98 rendelet értelmében az 1998. évre vonatkozóan a hagyományos piaci szereplőkről nem készült lista.
- 128 Először is meg kell állapítani, hogy ezek a dokumentumok a banánimportőr társaságokra és azok kereskedelmi tevékenységére vonatkozó bizalmas információkat tartalmaznak, és ezért az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivétel hatálya alá tartozónak minősülnek.
- 129 Másodszor azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a Bizottság vizsgálta-e azt, hogy a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tétele konkrétan és ténylegesen sértené-e a védett érdeket, amit a felperes a 2004. augusztus 10-i határozatban kifejtett indok általánosságára hivatkozva kétségbe von, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az említett határozat 4. pontjában azt állapította meg, hogy az említett dokumentumok kiadása „sért[het]i a piaci szereplők érdekeit, mivel nyilvánosságra kerülnének a kiosztott referenciamennyiségek, valamint az egyes piaci szereplők által ténylegesen importált mennyiségek”.

- 130 A Bizottság főszabály szerint megteheti, hogy a dokumentumok bizonyos kategóriáira alkalmazandó általános vélelmekre alapítsa az álláspontját, mivel az azonos természetű dokumentumok hozzáférhetővé tételére irányuló kérelmek esetében hasonló általános megfontolások alkalmazhatók. A Bizottságnak ugyanakkor minden egyes esetben vizsgálnia kell, hogy a meghatározott dokumentumtípusra főszabályként irányadó általános megfontolások ténylegesen alkalmazandók-e arra az adott dokumentumra is, amelynek a hozzáférhetővé tételét kérik (lásd analógia útján a fent hivatkozott Svéd Királyság és Maurizio Turco kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 50. pontját).
- 131 A jelen ügyben szereplő dokumentumok a banánpiac közös szervezésének két meghatározott elemére vonatkoznak: az importált banán mennyiségére és a valamennyi hagyományos piaci szereplő vonatkozásában engedélyezett, importálható mennyiségre. Ezen adatok alapján meg lehet határozni a közösségi banánimportőr vállalkozások kereskedelmi tevékenységét. Nehéz elgondolni, hogyan tudott volna a Bizottság minden egyes dokumentumot a szóban forgó számadatok ismertetése nélkül konkrétan és egyenként megvizsgálni. Másfelől hangsúlyozni kell – amint ez a piaci szereplőknek a Bizottság által hozzáférhetővé tett listájából kitűnik –, hogy az 1999. és a 2000. évre vonatkozóan a felperes olyan adatok kiadását kéri, amelyek tizenöt tagállam 622 versenytárs vállalkozása által folytatott importra vonatkoznak. Az e számadatok mindegyikére vagy akár az összes tagállam által megküldött valamennyi listára kiterjedő konkrét és egyenkénti vizsgálat nem indokolhatná meg valamennyi dokumentum vonatkozásában a bizalmas jelleg szükségességét anélkül, hogy ne fedné fel a dokumentumok tartalmát, lényegi céljától fosztva meg ezzel a kivételt (lásd analógia útján a fent hivatkozott WWF UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 65 pontját).
- 132 A felperes azon érvelésével kapcsolatban, miszerint a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele nem sértheti a többi piaci szereplő kereskedelmi érdekeit, mivel a banánkereskedelmi ágazat nem minősül szabadversenyos piacnak, azt a megállapítást kell tenni, hogy az effajta érvelés minden olyan dokumentumot kizárna az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése első francia bekezdésének hatálya alól, amely közös piacszervezésre vonatkozik. Ezenkívül még a közös piacszervezés keretén belül is sértheti az érintett vállalkozások kereskedelmi érdekeit az ideiglenes referenciamennyiségek és tényleges felhasználásuk hozzáférhetővé tétele, mivel ezen adatok alapján a piaci szereplők tevékenységének elméleti és tényleges maximális mértéke, a versenyhelyzetük, valamint kereskedelmi stratégiájuk sikeressége is megbecsülhető.

133 Ezenkívül meg kell vizsgálni, hogy ezt a kockázatot nyomós közérdeknek kell-e ellensúlyoznia, ahogyan azt a felperes állítja (a fent hivatkozott Svéd Királyság és Maurizio Turco kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 67. pontja és a T-166/05. sz., Borax kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 51. pontja; lásd még a fenti 124. pontot is). A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem annak ellenőrzésére irányul, hogy a felperes versenytársai csalárd magatartást tanúsítottak-e. A felperes tehát egyéb célok mellett saját kereskedelmi érdekeinek védelmére törekszik. A felperes kereskedelmi érdekeit azonban nem lehet „nyomós közérdeknek” minősíteni a hagyományos piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek védelmével szemben, amely célra a kért dokumentumok egy részéhez való hozzáférés megtagadása irányult. Másfelől annak a közérdeknek az érvényesítése, hogy a banánpiac megfelelő működésének biztosítása érdekében leleplezzék a csalásokat, – adott esetben valamely piaci szereplő által benyújtott kérelem alapján – az illetékes nemzeti és közösségi hatóságok, nem pedig a piaci szereplők feladata.

134 A felperes másfelől az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdésére hivatkozik, és úgy ítéli meg, hogy az 1994 és 1996, valamint az 1998 és 2000 között importált mennyiségek már nem élveznek védelmet.

135 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók. A magánszférára vagy a kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivételek hatálya alá eső dokumentumok és a minősített dokumentumok esetében a kivételek szükség esetén ezen időtartam elteltét követően is alkalmazhatók.”

136 E rendelkezésből kitűnik, hogy azok a dokumentumok, amelyek hozzáférhetővé tétele kereskedelmi érdeket sértene, különleges védelmet élveznek, mivel az ilyen dokumentumokhoz való hozzáférés 30 évnél hosszabb időtartamra is megtiltható. Az ilyen védelmet azonban a dokumentumok tartalma alapján minden esetben igazolni kell.

- 137 Azok a dokumentumok, amelyekhez hozzáférést kértek, magára a kereskedelmi importtevékenység tárgyára vonatkoznak, mivel ezeknek a vállalkozásoknak a piaci részesedését, kereskedelmi stratégiáját és értékesítési politikáját tartalmazzák. E dokumentumok tartalma tehát indokolja a védelmi időt.
- 138 Meg kell állapítani, hogy a 2362/98 rendelet 3. és 4. cikkéből és vámkontingensek és a hagyományos AKCS-banán keretében történő banánbehozatalról, valamint a 2000 második negyedévére érvényes jelzőmennyiségek megállapításáról szóló, 2001. február 1-jei 250/2000/EK bizottsági rendelet (HL L 26., 6. o.) 1. cikkéből az következik, hogy a hagyományos piaci szereplők vonatkozásában az 1994 és 1996 közötti import szolgált alapul az 1999. és 2000. évre vonatkozó referenciamennyiségek meghatározásához. Ezért még az 1994-ben lezajlott importnak is közvetlen hatása volt a 2000. évi referenciamennyiségekre.
- 139 A bizottsági határozat jogszerűségének vizsgálatánál a határozat meghozatalának időpontját kell alapul venni. 2004. augusztus 10-én a Bizottság vizsgálata négy évvel korábbi dokumentumokra irányult. Ebben az értelemben azt kell megállapítani, hogy egy négyéves időszak alatt – mivel az 1994. évi számadatok befolyásolták a 2000. évi számadatokat és a hozzáférés megtagadása 2004-ben történt – a szóban forgó kereskedelmi érdekek védelme indokoltnak tekinthető.
- 140 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivétel Bizottság általi alkalmazása ezért indokoltnak tekinthető.
- 141 Következésképpen a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

Az egyes dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadásának téves és ellentmondásos jellegére alapított harmadik részről

– A felek érvei

- 142 A felperes azt állítja, hogy a 2004. augusztus 10-i határozat az arányosság elvére tekintettel is jogellenes, amely szerint az intézmények kötelesek részleges hozzáférést biztosítani a kért dokumentumokhoz azokban az esetekben, amikor a teljes hozzáférés nem lehetséges.
- 143 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésére is hivatkozik, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei hozzáférhetővé tehetők. A felperes úgy véli, hogy a részleges hozzáférés ezen elvét abban az esetben is alkalmazni kell, amikor a kérelem több dokumentumra vonatkozik.
- 144 A felperes ebből arra következtet, hogy a Bizottságnak minden esetben hozzáférést kellett volna adnia az azoktól a tagállamoktól – azaz az Osztrák Köztársaságtól, a Görög Köztársaságtól, a Svéd Királyságtól, a Dán Királyságtól és a Luxemburgi Nagyhercegségtől – származó dokumentumokhoz, amelyek nem tiltakoztak a kért dokumentumok hozzáférhetővé tételével szemben. Kifogásolja, hogy a Bizottság felületesen kezelte az ügyet, mivel csak az ellenkérelem szakaszában közölte, hogy az utóbbi két állam a dokumentumok hozzáférhetővé tétele mellett foglalt állást.
- 145 A Bizottság előadja, hogy a 2004. augusztus 10-i határozata valójában részleges hozzáférést biztosított a felperes számára a kért dokumentumokhoz, mivel átadta neki a Közösségben 2000. évre vonatkozóan regisztrált hagyományos piaci szereplők listáját, amely megegyezik az 1999-re vonatkozó listával. Ilyen feltételek mellett ez a rész okafogyottá vált.

146 Azzal kapcsolatban, hogy a felperes részleges hozzáférés címén meg szeretné kapni a hozzáférhetővé tételt nem ellenző tagállamoktól származó dokumentumokat, a Bizottság megjegyzi, hogy ezek a dokumentumok – ahogyan ezt a 2004. augusztus 10-i határozatban is ismertette – a piaci szereplők kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozó kivétel hatálya alá tartoznak, és ezért nem tehetők hozzáférhetővé. Önmagában az a tény, hogy a szóban forgó dokumentumokat kibocsátó tagállamok nem tiltakoztak, még nem elegendő ok arra, hogy a Bizottság engedélyezze a hozzáférhetővé tételt.

– A Törvényszék álláspontja

147 Hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság valóban hozzáférést adott a felperes számára a fenti 14. pontban felsorolt dokumentumok egy részéhez, mégpedig a 2000. évre vonatkozóan regisztrált hagyományos piaci szereplők listájához, amely megegyezik az 1999-re vonatkozó listával, viszont nem közölte a valamennyi piaci szereplő által 1994 és 1996 között importált mennyiségeket. A Bizottság szerint az 1998. évre vonatkozóan a hagyományos piaci szereplőkről nem készült lista.

148 A dokumentumokhoz való hozzáférést nem ellenző tagállamoktól származó dokumentumokkal kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság önállóan hivatkozott az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt kivételre. Erre és a második jogalap vizsgálatára tekintettel a 2004. augusztus 10-i határozat azzal magyarázható, hogy a kért dokumentumokban szereplő információk jellege a dokumentumot kibocsátó tagállamtól függetlenül megegyezik, hiszen ezek a dokumentumok az 1994–1996-os időszakban a valamennyi szereplő által importált mennyiségre és az egyes piaci szereplőknek az 1999. és 2000. évre vonatkozóan kiosztott ideiglenes referenciamennyiségre vonatkozó számadatokat tartalmazzák. Ezért az a megállapítás, hogy ezeknek az adatoknak a hozzáférhetővé tétele más banánimportőr vállalkozások kereskedelmi érdekeit sértené, a tagállamoktól származó valamennyi dokumentum esetében igaz.

149 Ezért a harmadik jogalap harmadik részét, és így a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az engedélyekre vonatkozó határozat hiányára alapított negyedik jogalapról

A felek érvei

- 150 A felperes vitatja a 2004. augusztus 10-i határozat 2. pontját, amelynek értelmében a Bizottság kifejezetten megtagadja az első kérelem c) pontjában foglalt dokumentumokhoz való hozzáférést.
- 151 A felperes vitatja a Bizottság azon állítását, miszerint nem volt birtokában az egyes piaci szereplőknek 1998-ban, 1999-ben és 2000-ben kiadott behozatali engedélyeknek és az azok felhasználására vonatkozó bizonyítéknak. A Co-Frutta I.-ítéletre (44. és 45. pont) hivatkozik, amely szerinte bizonyítja azt, hogy a tagállamok legalább az 1998–1999-es időszakra vonatkozó dokumentumokat átadták a Bizottságnak.
- 152 A Bizottság azt állítja, hogy nem rendelkezik az első kérelem c) pontjában szereplő dokumentumokkal. Kifejti, hogy a tagállamok a 2362/98 rendelet alapján kizárólag az 1998., 1999. és 2000. évi behozatali engedélyek alkalmazására vonatkozó összefoglaló adatokat közölték vele, nem pedig az egyes piaci szereplők egyedi adatait. 1998-ra vonatkozóan továbbá nincsenek adatok, mivel az akkor hatályos 1442/93 rendelet nem ismerte a hagyományos piaci szereplő fogalmát.
- 153 A Bizottság azt állítja, hogy a Co-Frutta I.-ítéletből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy birtokában vannak az első kérelem c) pontjában szereplő dokumentumok.

A Törvényszék álláspontja

- 154 Rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság folyamatosan azt állította, hogy nincsenek a birtokában az első kérelem c) pontjában szereplő dokumentumok, azaz az egyes piaci szereplőknek 1998-ban, 1999-ben és 2000-ben kiadott engedélyek és azok megfelelő felhasználása.
- 155 Az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az intézményeknek a kért dokumentumok nemlétére vonatkozó bármely nyilatkozatához a jogszerűség vélelme fűződik. Azonban egyszerű vélelemről van szó, amelyet a felperes bármely eszközzel megdönthet, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-110/03., T-150/03. és T-405/03. sz., Sison kontra Tanács egyesített ügyekben 2005. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1429. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a fent hivatkozott Terezakis kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 155. pontját). Ezt a vélelmet analógia útján alkalmazni kell arra az esetre is, amikor az intézmény úgy nyilatkozik, hogy nincsen birtokában a kért dokumentumoknak.
- 156 A felperes által egyedülként hivatkozott, a Co-Frutta I.-ítéletre alapított bizonyítékot illetően először is meg kell állapítani, hogy az abban szereplő adatok kizárólag az 1998. és 1999. évre vonatkoznak. Az 1998. évvel kapcsolatban az ítélet 46. pontja azt mondja ki, hogy az 1442/93 rendelet 4. cikkének (4) és (5) bekezdéséből és 21. cikkéből következően a tagállamok közlik a Bizottsággal a valamennyi regisztrált piaci szereplőt tartalmazó listákat, valamint a kiadott behozatali engedélyekre és a felhasznált engedélyekre vonatkozó, a piaci szereplők kategóriáira lebontott, negyedéves nemzeti összefoglaló adatokat. Ezen az alapon tehát nem közlik a Bizottsággal az egyedi adatokat. Az 1999. évre vonatkozóan a Co-Frutta I.-ítélet 46. pontja a 2362/98 rendeletre hivatkozik. A 2362/98 rendelet 28. cikke (2) bekezdésének a) pontja pedig azt mondja ki, hogy a tagállamok közlik a Bizottsággal a piaci szereplőket tartalmazó listákat, és minden egyes hagyományos piaci szereplő tekintetében megadják az 1994 és 1996 között importált banán mennyiségét és az ideiglenes referenciamennyiségeiket. Ebből következően ezek a dokumentumok nem tartalmazzák a felperes első kérelmének c) pontjában szereplő információkat.

- 157 Következésképpen ellentétes releváns és egybehangzó bizonyítékok hiányában a Bizottság állítását – miszerint nincsenek birtokában az első kérelem c) pontjában szereplő dokumentumok – igaznak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fent hivatkozott Terezakis kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 162–167. pontját).
- 158 Ennélfogva a jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani, és ezért a keresetet teljes egészében el kell utasítani.
- 159 Végül, ami a felperes által kérelmezett bizonyításfelvételt illeti, az ügy irataiból és valamennyi fenti megállapításból az következik, hogy a bizonyításfelvétel nem segíti elő a jogvita eldöntését. Következésképpen el kell utasítani az arra irányuló kérelmet, hogy a Törvényszék bizonyításfelvételt rendeljen el.

A költségekről

- 160 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A T-355/04. sz. ügyben benyújtott kereset okafogyottá vált.**
- 2) A Törvényszék a T-446/04. sz. ügyben benyújtott keresetet elutasítja.**
- 3) A Törvényszék a Co-Frutta Soc. Coopot kötelezi a költségek viselésére.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. január 19-i nyilvános ülésen.

Aláírások